



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: J. H., narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Ing. Jiřím Tauberem, advokátem,
se sídlem Mírové náměstí 207/34, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/253181-916,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátu JUDr. Ing. Jiřímu Tauberovi **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně ve výši **2 600 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasné podanou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 9. 5. 2019 domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 12. 2018, č. j. MPSV-2018/253181-916, sp. zn. SZ/111/2015/4S-ÚSK (SZ/MPSV-Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

201597823-916), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Litoměřice (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 12. 2014, č. j. 59056/2014/LIT (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým jí nebyl přiznán příspěvek na péči s odůvodněním, že oprávněná osoba se nepovažuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve vztahu k ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), s tím, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá dvě základní životní potřeby, a to osobní aktivity a péči o domácnost.

Žaloba

2. V žalobě ve znění jejího doplnění ze dne 9. 5. 2019 žalobkyně prostřednictvím ustanoveného právního zástupce namítla, že správní orgán ani žalovaný ve výrokové části svých rozhodnutí neuvedly žádné ustanovení právních předpisů upravujících podmínky pro vznik nároku žalobkyně na příspěvek na péči.
3. Dále žalobkyně namítala, že se při novém rozhodování žalovaný neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, zejména pak řádně neposoudil stupeň závislosti žalobkyně s přihlédnutím k příslušným ustanovením právních předpisů, rovněž tak podle názoru žalobkyně nebylo přihlédnuto k dalším podkladům pro rozhodnutí a zejména k námitkám obsaženým v odvolání a vzneseným v průběhu řízení.
4. Podle názoru žalobkyně posudek ze dne 29. 10. 2018 nevyvrací námitky žalobkyně, jak jsou již shrnuty v odst. 18 a 21 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tedy zjištění stupně bolestivosti, pro níž je sice pohyb fyziologicky možný, ale pro bolest prakticky neproveditelný. Ohledně posudku pak žalobkyně namítla jeho neúplnost a nesprávnost a rozhodnutí žalovaného, které učinil na jeho podkladě má žalobkyně za nepřesvědčivé, neúplné, nesprávné a účelové.
5. Žalobkyně vedle toho namítla, že žalovaný se v rozhodnutí opírá o výsledek provedeného sociálního šetření, přičemž jeho výsledkům podsunul nesprávný význam. Konkrétně pak při užívání léků žalovaný uvedl, že žalobkyně může využít dávkovač léků. Ke zvládání hygieny údajně může užívat pomůcky jako sedátko, kartáč a protiskluzovou podložku, nehledě na to, že je možné připevnit v koupelně madla. Na problém žalobkyně se zvládáním hygieny přitom navazuje i její další problém s tím, že nezvládá včas použít WC, ovšem žalovaný i v tomto uzavřel, že žalobkyně je schopna užívat inkontinenční pomůcky. Žalobkyně je sice schopna používat inkontinenční pomůcky, avšak již není schopna se sama umýt, jak v průběhu celého řízení tvrdí.
6. Žalobkyně dále doplnila, že podle zákona je přijatelným standardem zvládání základních životních potřeb definováno jako jejich zvládání v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby. Žalobkyně navíc žije v obci bez nabídky dostupných sociálních služeb a náležité občanské vybavenosti.
7. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný ve správním řízení nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to mj. v rozsahu, který je nezbytný pro

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnění jeho pravomoci a že při hodnocení důkazů nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedla žalobkyně.

8. Závěrem žalobkyně navrhla doplnění dokazování vypracováním nového znaleckého posudku, který by posoudil stav žalobkyně, konkrétně mobilitu, stravování, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby a péči o zdraví, neboť k těmto schopnostem posudek nepodává žádný závěr nebo závěr odporující doložené či tvrzení neschopnosti.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Žalovaný je toho názoru, že postupoval v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy. Posouzení závislosti žalobkyně bylo vypracováno na základě objektivních podkladů a posudková komise se zdravotním stavem žalobkyně zabývala podrobně a zohlednila i výsledky sociálního šetření, navíc měla k dispozici lékařské zprávy a posudková komise se vyjádřila ke všem posuzovaným základním životním potřebám.
10. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že v prvoinstatčním rozhodnutí je ve výroku uveden odkaz na ust. § 7 zákona o sociálních službách a žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl odkaz na ust. § 90 odst. 5 s. ř.
11. Žalovaný závěrem odmítl, že by se neřídil závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť posudková komise se zabývala zdravotním stavem žalobkyně komplexně, měla k dispozici úplnou a objektivní podkladovou dokumentaci, doplněnou sociálním šetřením. Posudková komise se mimo jiné vyjádřila i ke zdravotnímu stavu žalobkyně, k její pohyblivosti a také k bolesti, kterou žalobkyně udává a dále ke všem posuzovaným základním životním potřebám.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný do dvou týdnů od doručení výzvy soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.
15. Předně se soud zabýval námitkou žalobkyně ohledně toho, že správní orgán ani žalovaný ve výrokové části svých rozhodnutí neuvedly žádné ustanovení právních předpisů upravujících podmínky pro vznik nároku žalobkyně na příspěvek na péči, což by mohlo v určitých případech představovat podstanou vadu řízení. Námitky žalobkyně však soud v tomto směru vyhodnotil jako zcela nedůvodné. Je tomu tak proto, že v prvostupňovém rozhodnutí je v narativní části bezprostředně předcházející výrokové části rozhodnutí je výslovně zmíněno ust. § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, a v žalobou napadeném rozhodnutí je zcela správně uvedeno ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak jak má na mysli ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Soud v tomto směru tedy neshledal žádné pochybení ze strany správních orgánů obou stupňů. Tomuto dílčímu závěru soudu ostatně odpovídá i rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3268/2015 a také na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí rozšířený senát judikoval, že povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004), je splněna i tehdy, když je příslušné ustanovení právního předpisu uvedeno v tzv. návěti (záhlaví) rozhodnutí, které je třeba pokládat za součást výrokové části rozhodnutí.
16. Dále soud považuje za vhodné zmínit, že v dané věci bylo již dne 2. 12. 2014 správním orgánem vydáno rozhodnutí č. j. 59056/2014/LIT, o kterém rozhodl žalovaný dne 16. 10. 2015 rozhodnutím pod č. j. MPSV-UM/17447/15/9S-ÚSK, kdy proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 78 Ad 28/2015-42 zamítnuta. Na základě kasační stížnosti žalobkyně ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Ads 295/2016-44, rozhodnutí soudu I. stupně zrušil a rovněž tak zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jako důvod zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že ani v jednom posudku se posudková komise blíže nezabývala námitkami uvedenými žalobkyní v odvolání a nijak se nevypořádala s hlavní a stěžejní odvolací námitkou žalobkyně ohledně jejího údajně těžkého omezení hybnosti nosných kloubů.
17. V novém řízení pak žalovaný provedl dne 1. 6. 2018 další sociální šetření v přirozeném prostředí žalobkyně z důvodu objektivizace jejího zdravotního stavu. Šetření bylo zaměřeno na samostatné zvládání následujících aktivit žalobkyně: mobility, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, rodinné vztahy, sociální vztahový rámec a prostředí, ve kterém žalobkyně žije.
18. V rámci šetření vyšlo najevo, že žalobkyně zvládá vstávání a usedání, avšak přes bolest. Občas má pocit, že se neudrží na nohou. Chůzi zvládá o dvou francouzských holích, nikam nechodí, po pár krocích ji bolí záda. Schody by nevyšla, proto bydlí v přízemí v bezbariérovém bytě. Žalobkyně je orientována na místo i čas a orientuje se v přirozeném prostředí, přičemž i přiměřeně a srozumitelně reaguje, chápe obsah zpráv a je schopna napsat krátkou zprávu a používá mobilní telefon. Žalobkyně si dále dokáže nalít nápoj, zvládá porcování stravy, přičemž se nají a napije sama. Obědy jí zajišťuje dovážková služba, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

která jí jídlo donese až na stůl do bytu, přičemž žalobkyně je schopna si jídlo ohřát v mikrovlnné troubě a přenést ke stolu. Žalobkyně si dokáže obléci horní část oblečení, spodní část zvládne s dopomocí. Používá nazouvací obuv. Co se týká hygieny, ranní hygienu zvládne, s mytím ji pomáhá přítelkyně syna, využívá pouze sprchový kout, ale má strach se sama mýt, neboť již dvakrát ve sprchovém koutě upadla a sama do sprchového koutu nevejde ani nevyjde. Sama si nezvládne umýt nohy a ostříhat nehty na nohou. Dále bylo v rámci šetření zjištěno, že žalobkyně nezvládá včas použít WC, proto používá pleny. Žalovaná užívá 12 léků denně, a jelikož si je brala víckrát nebo si je zapomínala vzít, dává jí léky syn a sama si je nebere. Sama si však sjednává kontroly u lékaře a k lékaři jezdí vždy v doprovodu syna. Rozpozná zdravotní problém a v případě potřeby by si dokázala přivolat pomoc mobilním telefonem. Žalobkyně jezdí pravidelně na injekce, které jí pomáhají od bolesti kolen. V oblasti osobních aktivit pak bylo zjištěno, že celé dny je sama doma, čte si nebo se dívá na televizi. Dochází za ní syn a jeho přítelkyně. Ven žalobkyně nechodí a je pořád sama. Žalobkyně zná hodnotu peněz a hospodaří s nimi, nákupy jí obstarává syn. Žalobkyně si neuvaří ani jednoduché jídlo, pouze si jídlo ohřeje a nevykonává žádné domácí práce, proto pořádek v bytě udržuje přítelkyně jejího syna. Co se týká prostředí, ve kterém žalobkyně žije, bylo zjištěno, že žije v rodinném domě na konci vesnice, obývá přízemí domu, které je bezbariérové. Při šetření byla žalobkyně uvolněná, hovorná a přátelská, při šetření se žalobkyně pomalu zvedla ze židle a velmi pomalou chůzí o berličích ukázala koupelnu a na zpáteční cestě si stěžovala na bolest zad, přičemž usedala nejistě a uvedla, že přes bolest.

19. Žalovaný si dále pro své nové rozhodnutí vyžádal nový posudek o zdravotním stavu žalobkyně. Jednání před Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) proběhlo dne 29. 10. 2018 a žalobkyně se z jednání posudkové komise písemně omluvila, neboť nebyla schopna ze zdravotních důvodů cesty do Ústí nad Labem. Posudková komise na základě provedeného jednání téhož dne vyhotovila posudek o stupni závislosti žalobkyně se závěrem, že nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., ve znění zákona č. 366/2011 Sb., považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, není však neschopna zvládat aspoň tři nebo čtyři základní životní potřeby, přičemž tento stav byl i v době ode dne 1. 6. 2014.
20. Při zpracování posudku vycházela posudková komise z posudkového spisu OSSZ Litoměřice, dále ze spisu žalovaného, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře MUDr. T. A., ze sociálního šetření provedeného dne 24. 9. 2014 a 1. 6. 2018, písemnou omluvou ze dne 18. 10. 2018 a spisy posudkové komise č. j. 2015/77-UL a 2015/1144-UL. Při novém posudkovém zhodnocení schopnosti žalobkyně zvládat základní životní potřeby dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyně není schopna zvládat dvě základní životní potřeby, a to osobní aktivity, neboť žalobkyně pobývá doma, posedává, někdy sleduje televizi, přičemž není schopna provozovat bez omezení aktivity přiměřené věku a prostředí a dále byla jako nezvládnutelná základní životní potřeba uznána péče o domácnost, neboť není schopna vykonávat fyzicky náročné domácí práce. Posudková komise doplnila, že za nezvládnuté považuje takové životní potřeby, u nichž nelze spolehlivě a přesvědčivě prokázat na základě zdravotního stavu, že se jedná o základní životní potřeby, které žalobkyně samostatně bez pomoci a dohledu druhé osoby zvládá alespoň v přijatelném standardu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Naopak další základní životní potřeby posudková komise neuznala jako nezvládnuté. Co se týká mobility, posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně je pohyblivá a schopna se pohybovat na lůžku, je schopna měnit polohy, posazování a postavování zvládá s oporou dvou francouzských berlí a s jejich oporou je i chodící. Naopak podle posudkové komise není objektivně zjištěn žádný důvod, pro který by nemohla s oporou ujít 200 metrů případně s odpočíváním. Ohledně bolesti posudková komise konstatovala, že bolest je jev výhradně subjektivní, který u řady chorobných stavů předpokládá, ale nelze jej nijak objektivizovat ani objektivně kvantifikovat. Ohledně orientace posudková komise uvedla, že žalobkyně si stěžovala na bolesti končetin, což však nemá vliv na hodnocení orientace, naopak je žalobkyně orientována na místo a čas, má normální intelekt a není u ní způsobena trvalá porucha orientace. Ohledně základní životní potřeby komunikace dospěla posudková komise k závěru, že žalobkyně je schopna komunikovat mluveným i psaným slovem, rozumí sdělovanému, chápe sdělované a je schopna srozumitelně adekvátně odpovídat. V oblasti stravování je žalobkyně schopna si vybrat potraviny a nápoje určené k přímé konzumaci i s ohledem na dietní opatření a stravu si ke konzumaci připraví a přemístí na místo konzumace, což uvedla při obou šetřeních. Přičemž přípravu teplých jídel a nápojů, případně ohřívání posudková komise zohlednila v oblasti péče o domácnost. Podle posudkové komise je žalobkyně schopna zvládat i oblékání a obouvání, když je schopna si vybrat vhodné oblečení dle počasí i příležitosti, sama si obleče horní polovinu těla, přičemž dle posudku může žalobkyně pro oblékání dolní poloviny těla využít různé pomůcky, které je schopna ovládat horními končetinami a rovněž tak při obouvání. Co se týká tělesné hygieny, zde posudková komise uvedla, že sprchový kout žalobkyně není vybaven žádnými madly, které by žalobkyni pomohly při vstupu do vany či sprchového koutu a dále lze vlastní umývání usnadnit používáním sedátka a například kartáče na dlouhé rukojeti. K její obavě z pádu posudková komise uvedla, že tomuto lze zabránit používáním protiskluzových podložek ve sprchovém koutu a před ním a dle závěru posudkové komise nemá žalobkyně takové funkční omezení hybnosti, které by provádění hygienických úkonů znemožňovalo. K výkonu fyziologických potřeb nebyly žalobkyni doloženy žádné obtíže s vyprazdňováním či inkontinencí moči a stolice odborným lékařským nálezem, přičemž je uvedeno, že případné používání inkontinenčních pomůcek je posuzovaná jistě schopna zvládat samostatně. V případě zvládání péče o zdraví pak posudková komise uvedla, že žalobkyně je plně orientována, nemá postižení horních končetin a jako pomůcku lze využít dávkovač léků a není důvod pro pomoc při užívání léků. Závěrem posudková komise uvedla, že u základních životních potřeb, které považuje za zvládnuté, nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, resp. nebyly prokázány těžké funkční poruchy, které zvládání základních životních potřeb znemožňují a pozbytím schopností zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím pomůcek, přičemž využití těchto pomůcek by její přirozené prostředí zlepšily.
22. Při učinění závěru, že žaloba není důvodná, soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, kdy na základě shora uvedeného posudkového zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, ve spojení s šetřením v přirozeném prostředí žalobkyně posudková komise dospěla k závěru, že žalobkyně je osobou starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti, neboť nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem jen 2 základní životní potřeby, a to pokud se jedná o: osobní aktivity a péči o domácnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Z právě uvedeného je zřejmé, že komise opakovaně dospěla k naprosto shodnému závěru jako posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 5. 11. 2014 a dále i Posudková komise MPSV dne 24. 9. 2015 ohledně závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby a tedy, že žalobkyně je osobou starší 18 let věku, která nesplňuje zdravotní podmínky pro uznání stupně závislosti, neboť nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem jen 2 základní životní potřeby, a to pokud se jedná o: osobní aktivity a péči o domácnost.
24. K posudku ze dne 29. 10. 2018 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž plně koresponduje s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobkyně dne 1. 6. 2018 i s posudkem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice ze dne 5. 11. 2014. Posudková komise při jednání dne 29. 10. 2018 zasedala v odborném složení, kdy byla při posuzování přítomna odborná lékařka z oboru fyzioterapie a rehabilitačního lékařství. Přezkum posouzení stupně závislosti žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalobkyni přitom byla dána výslovná možnost být osobně přítomna při jednání komise dne 29. 10. 2018, avšak ta této možnosti ze své vůle nevyužila a omluvila svou nepřítomnost na tomto jednání. V daném případě se soud shoduje se žalovaným, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila stupeň závislosti žalobkyně v její nepřítomnosti. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že žalobkyně měla možnost být osobně přítomna při jednání posudkové komise.
25. Na základě výše uvedeného soud neprovedl navrhované doplnění dokazování revizním posudkem na zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně, neboť jak již bylo uvedeno, považuje posudek vypracovaný pro rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2018 za úplný a vydaný na základě relevantních podkladů, jak již bylo výše uvedeno, když navíc se jednalo o třetí posudek na posouzení stupně závislosti žalobkyně a oba předchozí posudky dospěly ke shodnému závěru jako nově vypracovaný posudek posudkovou komisí a soud je přesvědčen, že revizní posudek by ve věci nepřinesl žádný stěžejní zvrat, když nové posudkové zhodnocení bylo vydáno plně v návaznosti na zrušující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a je zde uvedeno i stanovisko posudkové komise k bolestivosti, přičemž jsou v posudku vypořádány všechny námitky žalobkyně.
26. Na tomto místě soud podotýká, že v předmětném řízení žalobkyně namítala, že vedle 2 základních životních potřeb, které jí žalovaný uznal, ještě nezvládá další základní životní potřeby, a to pokud v podobě mobility, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby, péče o zdraví.
27. Ve vztahu k těmto námitkám soud uvádí, že se ztotožnil se žalovaným, a to na podkladě odborného posudkového zhodnocení, že v případě žalobkyně není objektivní medicínský důvod k nezvládnutí těchto základních životních potřeb či úkonů v přijatelném standardu, třebaže i některé za pomoci facilitátorů (sedátko do sprchy, madla u toalety, nazouváky, suché zipy, vhodné oděvy a obuv) apod. Žalobkyně dle zjištění komise a posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice je bez těžkého funkčního postižení nebo ztráty funkce, není u ní přítomna žádná mentální retardace ani posudkově významná demence, když je normálního intelektu, není u ní přítomno ani těžké postižení smyslového charakteru, úplná či praktická hluchota či slepota, anatomická ztráta končetin, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úplná či těžká ochrnutí končetin či těžká svalová atrofie. U žalobkyně rovněž nebylo shledáno těžké omezení hybnosti v nosných kloubech, když to ani nebylo popisováno, neboť pohyblivost v kloubech je omezena pro bolestivost. Co se týká bolesti, kterou žalobkyně uváděla, nutno odkázat na vyjádření posudkové komise, že bolest je jev výhradně subjektivní, který u řady chorobných stavů předpokládá, ale nelze jej nijak objektivizovat ani objektivně kvantifikovat. Za tohoto stavu má soud rovněž za to, že žalobkyně je schopna při případném využívání inkontinenčních pomůcek si je měnit sama a sama brát léky.

28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku komise ze dne ze dne 29. 10. 2018, jimž korespondují výsledky sociálního šetření u žalobkyně dne 1. 6. 2018. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování v podobě vypracování znaleckého posudku, jak navrhovala žalobkyně, a to pro nadbytečnost.
29. V daném případě žalovaný nerozhodoval v neprospěch žalobkyně. Skutečnost, že žalovaný nevyhověl žádosti žalobkyně o přiznání příspěvku na péči, neznamená, že by bylo rozhodnuto v neprospěch žalobkyně. Příspěvek na péči žalobkyni nebyl přiznán proto, že nesplnila v době rozhodné podmínky dané zákonem o sociálních službách.
30. S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., či zákonem o sociální péči. Proto soud žalobu ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Závěr soudu o nedůvodnosti žaloby koresponduje judikatuře správních soudů, kdy např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 1. 7. 2014, č. j. 38 Ad 45/2013-34, judikoval, že měl-li žalovaný posudkem posudkové komise MPSV, který je úplný a přesvědčivý, najisto postaveno, že žalobce není osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona č. 108/2006 Sb., je žaloba nedůvodná.
31. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.
32. Protože byl žalobkyni usnesením ze dne 16. 4. 2019, č. j. 78 Ad 5/2019-19, ustanoven pro toto řízení zástupce z řad advokátů, a to JUDr. Ing. Jiří Tauber, náleží tomuto advokátovi dle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. náhrada hotových výdajů a odměny za zastupování, které hradí stát. Výše této odměny je stanovena ve výroku III. rozsudku dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a činí celkem 2 600 Kč. Odměna se skládá z částky 2 000 Kč za dva úkony právní služby, a to po 1 000 podle ust. § 7 bod 3 v návaznosti na ust. § 9 odst. 2 advokátního tarifu [příprava a převzetí věci - ust. § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby ze dne 9. 5. 2019 - dle ust. § 11 odst. 1 písm. d)] a dále z částky 600 Kč za dva s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku.
33. Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodování žalovaného, tj. ke dni 20. 12. 2018. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. **Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 20. 12. 2018 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, popř. rozhodnutím o přiznání invalidity určitého stupně, v případném novém správním řízení.** Důvodem pro vyhovění návrhu na přiznání příspěvku na péči v určitém vyšším stupni závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.